

jeg nylig har omtalt, og det er efter min Mening saa langt fra at være Tilfældet, at der slet ikke kan være nogen Tvivl om, hvad Meningen er med Loven af 13de April 1851 om borgerlige Egtefæber, §§ 9 og 10. § 9 siger nemlig: „Egtefæb mellem Personer, der ikke høre til samme Trossamfund, maa først finde Sted, naar de til den Embedsmand, for hvem Egtefæb indgaaes, have afgivet en Erklæring om, i hvilken Tro Børnene af deres Egtefæb skulle opdrages“. Denne Erklæring kræves jo, som mange Medlemmer ville vide, i de færreste Tilfælde nu i Pragis. Og saa staar der: „At Børnene skulle i ethvert Tilfælde opdrages i en Trosbetsjendelse, til hvilken en af Forældrene hører, eller i Folketjens Tro“. Det forekommer mig at være ganske utvivlsomt forudsat i Slutningen af § 9, at endogaa borgerlig viede Forældre kunne kræve deres nysødte Børn optagne i Folketjens, fordi Loven giver dem Ret til at forlange dem opdragne i Folketjens Tro. Nu er der ganske vist anført herimod af Pastor Schepeletern i en af de Artikler af ham, som jeg har omtalt, en høist mærkelig Fortolkning. Det er nemlig ikke alene paa det juridiske og politiske Omraade, at Fortolkningen i de senere Aar har udviklet sig med rivende Fart, men den er heller ikke, saa vidt jeg kan skønne, uændet paa det theologiske Omraade. Hr. Schepeletern mener nemlig, at Slutningen af § 9, at Børnene kunne opdrages i Folketjens Tro, ikke medfører, at Børnene kunne døbes, men kun, at de ere berettigede til at deltage i Religionsundervisningen i de offentlige Skoler. Det er mig ganske uforstaaeligt, for det Første fordi det ligger udenfor Lovens Aand, og for det Andet, fordi jeg ikke kan forstaa, hvorledes man kan opdrages i Folketjens Tro, altsaa deltage i Folketjens Gudstjeneste, i Folketjens Ritus, uden at være døbt, idet jeg stadig vender tilbage til, at Folketjens, naar den kræver Barnedaaben og holder paa Barnedaaben, med det Samme maa erkende, at Barnedaaben er den nødvendige Indgangsdør til Kirken, at Ingen altsaa er Medlem af og kan optages i Kirken, uden at han er døbt. Grunden til denne § 9 er naturligvis endnu stærkere, naar begge Forældre ere udmeldte af Folketjens. Forudsætningen for § 9 i Loven af 13de April 1851 finder direkte Anvendelse — det gjælder ogsaa i det Tilfælde, jeg her har talt om — naar kun den Ene af Forældrene er udtraadt af Folketjens, og den Anden tilhører et Samfund, der staar udenfor Folketjens. Men det er dog klart, at heller ikke i saadanne Tilfælde, hvor Moderen er traadt ud af Folketjens,

medens Faderen formelt hører til Folketjens, kan der være nogen Vished for den religiøse Garanti, som efter Pastor Schepeleterns Opfattelse skulde være en Betingelse for, at Barnedaaben kan virke. Jeg forstaaer altsaa § 9 i denne Lov paa den Maade, at alle Forældre paa Grund af Paragrafens Slutning maa kunne kræve deres Børn optagne i Folketjens, det vil altsaa sige døbe. Jeg kjenner ingen anden Maade at blive optagen i Folketjens paa end ved at blive døbt. Og § 10 er endnu tydeligere, den lyder nemlig saaledes: „Forældre, der ikke høre til noget af de her i Landet anerkjendte Trossamfund“ — altsaa ogsaa Forældre, der ere udtraadte af Folketjens — „og ikke ønske deres nysødte Børn ved Daab optagne i noget af dem, skulle ikke desto mindre gjøre den i Fødn. af 30te Mai 1828 § 9 fremkomne Anmeldelse v. s. v.“ Det synes jeg er en aldeles utvivlsom Forudsætning om, at Forældre, der staa udenfor Folketjens, kunne kræve deres Børn optagne ved Daab i Folketjens. Jeg fatter slet ikke, hvorledes det er muligt at komme udenfor den Forudsætning, der ligger i denne Bestemmelse, og jeg synes, at det er saa tydeligt, naar man vil læse § 10 igjennem, at jeg i høi Grad forbauses over, at disse Præster, som have været saa overordentlig forsigtige med under de sidste Aars politiske Strid her i Landet at begaa Noget, der kunde se ud som Lovstridigt, eller Noget, som fra den ene Side var stempet som Agitation, kunne uden videre opfordre til at tilfidesætte denne Bestemmelse, at negte at adlyde disse Paragrafer i Loven af 13de April 1851 og selv lade være at lyde dem saaledes som Pastor Møller ved Paulskirken og Pastor Rindom ved Johanneskirken, idet disse to Præster have i Genhold til Pastor Joh. Petersens Opfordring negtet at døbe saadanne Børn. Det ligger ganske udenfor min Opgave i dette Tilfælde at undersøge de Følger, som en fortsat Negtelse af disse Daabshandlinger vilde have, men skal dog bemærke, at jeg ikke kan se rettere, end at man ligesom autoriserer aldeles formelt og reelt Hedenkabet i Kraft af en Paastand, som disse Præster have opstillet støttende sig til en formentlig Opfattelse af Kirken Lære. Jeg skal dernæst bemærke, at fra theologisk Side er det i en Samtale, jeg har ført med en Theolog her i Byen, beklaget, at det var saa, men han mente, at det ikke var til at undgaa, før vi fik en Forandring i Lovgivningen. Jeg kan heller ikke for mit Vedkommende se, at det vil hjælpe til at dække den Kløft, som dog hos mange Mennekter er til Stede mellem